

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Evy Stupkové a soudců JUDr. Leoše Nováka a Mgr. Michala Kadlečka ve věci

nezletilé: **Iveta SXXXXX**, narozená XXXXX
bytem XXXXX
zastoupená opatrovníkem pro řízení městem Znojmem
sídlem Obroková 1/12, 669 02 Znojmo

dcery rodičů: **Šárka DXXXXX**, narozená XXXXX
bytem XXXXX

David SXXXXX, narozený 30. 3. 1971
bytem XXXXX

o snížení a zvýšení výživného

o odvolání otce proti rozsudku Okresního soudu ve Znojmě ze dne 6. 11. 2018 č. j. P 6/2016-292

takto:

Rozsudek soudu I. stupně se v napadených výrocích I a III **potvrzuje**.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem soud I. stupně ve výroku I zamítl návrh otce na snížení výživného pro nezletilou Ivetu.

Ve výroku II byl zamítnut návrh matky na zvýšení výživného pro nezletilou Ivetu. Výrokem III bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti rozsudku soudu I. stupně podal odvolání otec. Uvedl, že se nevzdal lépe placené práce. Do Vietnamu odešel s vidinou lepších výdělků, než dosahoval v České republice. Společnost, která jej najala, se však stala insolventní. Výživné je v nepoměru k jeho příjmům. Nikdy nepracoval v oboru elektro. Nelze proto vycházet z možného příjmu v této profesi. Ve Vietnamu má přítelkyni, plánují svatbu. Soud ho nemůže nutit k přestěhování se do České republiky. Má celkem tři vyživovací povinnosti. Platbě výživného se nevyhýbá, na každé z dětí platí 400 Kč měsíčně. Až se jeho výdělková situace zlepší, bude posílat více peněz. Závěrem odvolání otec žádal změnu rozsudku soudu I. stupně tak, že od ledna roku 2018 bude výživné pro nezletilou Ivetu sníženo na částku 400 Kč měsíčně.

Matka se k odvolání otce písemně nevyjádřila.

Kolizní opatrovník ve svém podání ze dne 1. 2. 2019 uvedl, že požadavek otce na snížení výživného pro nezletilou Ivetu na částku 400 Kč měsíčně je nedůvodný.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací (§ 10 odst. 1 o. s. ř.) – po zjištění, že odvolání bylo podáno včas (§ 204 odst. 1 o. s. ř.), k tomu legitimovaným subjektem (§ 201 o. s. ř.) a že jde o rozhodnutí, proti němuž je odvolání přípustné (§ 201 a § 202 o. s. ř. a contrario) – přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející a dospěl poté k závěru, že odvolání otce není důvodné.

Výrok II rozsudku soudu I. stupně, kterým byl zamítnut návrh matky na zvýšení výživného pro nezletilou Ivetu, nebyl napaden odvoláním, stal se již pravomocným a nepodléhá přezkumu odvolacího soudu.

Z rozsudku Okresního soudu v Třebíči ze dne 20. 7. 2018 č. j. 10 P 59/2004-209 odvolací soud zjistil, že otec je ve Vietnamu zaměstnán v potravinářství jako manuální pracovník ve výrobě.

Z nabídky volných pracovních míst z integrovaného portálu Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky ze dne 15. 2. 2019 vyplývá, že v oboru dělník v potravinářské výrobě se mzdou od 20.000 Kč hrubého měsíčně je v České republice evidováno 393 nabídek zaměstnavatelů, které obsahují 1712 volných pracovních míst.

Z ustanovení § 913 občanského zákoníku citovaného v odůvodnění napadeného rozsudku mimo jiné vyplývá, že při určení rozsahu výživného lze vycházet i z tzv. potenciality příjmu povinného.

Z ustanovení § 923 odst. 1 občanského zákoníku rovněž citovaného v odůvodnění rozsudku soudu I. stupně je zřejmé, že ke změně výše výživného lze přistoupit jen tehdy, změní-li se podstatným způsobem poměry, které zde byly při poslední úpravě výživného.

Zajistit slušnou výživu vlastního dítěte je primární povinností každého rodiče. Této povinnosti se nelze zprostit poukazem na právo rodiče žít mimo území České republiky, v zemi, kde příjmy zaměstnanců zdaleka nedosahují úrovně mezd v České republice. Je samozřejmě právem výživou povinného rodiče žít v zemi podle vlastního uvážení a případně tam i založit novou rodinu, tato svobodná volba povinného rodiče však nemůže jít k tíži jeho dítěte, které není schopno samo se živit.

Při poslední úpravě výživného pro nezletilou Ivetu v květnu roku 2016 soud vycházel z příjmu otce 20.000 Kč měsíčně, z příjmu matky 25.000 Kč měsíčně, otec měl dvě další vyživovací povinnosti a nezletilá Iveta byla ve věku 11 let. Výživné bylo stanoveno ve výši 2.000 Kč měsíčně.

V nyní projednávané věci otec argumentuje zejména svým nízkým příjmem, kterého dosahuje jako manuální pracovník v potravinářské výrobě ve Vietnamu. Jestliže však otec má celkem tři

vyživovací povinnosti v České republice (stejně jako při posledním stanovení výživného pro nezletilou Ivetu v květnu roku 2016), je jeho základní povinností zajistit výživu těchto svých dětí. Z přehledu volných pracovních míst ve stejném oboru, jaký otec nyní zastává (nikoli tedy v oboru elektro), je zřejmé, že by mohl dosahovat příjmu minimálně 20.000 Kč hrubého měsíčně, mnohdy však příjmu i vyššího, když jsou nabízeny příjmy i od 25.000 Kč či 27.000 Kč měsíčně hrubého. Je sice na otci, že se ve Vietnamu spokojuje s příjmem podstatně nižším, chce zde založit rodinu a nehodlá se nyní vrátit do České republiky, ale toto jeho rozhodnutí nemůže jít k tíži dětí, ke kterým má v České republice vyživovací povinnost, včetně nezletilé Ivety. Částka výživného navrhovaná otcem ve výši 400 Kč měsíčně by při současné úrovni cen v České republice zdaleka nepostačovala ani na pokrytí nákladů na základní potraviny pro nezletilou.

S přihlédnutím rovněž k tomu, že příjem matky se oproti poslední úpravě výživného pro nezletilou Ivetu snížil asi na polovinu a nezletilá je nyní ve věku 14 roků, tedy v období dospívání, kdy náklady na uspokojování jejích potřeb jsou v podstatě stejné, ne-li vyšší, než náklady dospělého člověka (tj. obojí změna poměrů oproti poslední úpravě výživného svědčí pro zvýšení výživného), nelze návrh otce na snížení výživného i s ohledem na vše shora uvedené stran potenciality příjmu otce pokládat za důvodný. Rozsudek soudu I. stupně byl proto v napadeném výroku I o věci samé a v navazujícím výroku III o náhradě nákladů řízení mezi účastníky potvrzen podle § 219 o. s. ř.

Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení je odůvodněn ustanovením § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 23 věta první z. ř. s. Nebyly zjištěny žádné takové okolnosti věci, které by odůvodňovaly přiznání náhrady nákladů řízení některé ze stran.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

Brno 16. dubna 2019

JUDr. Eva Stupková v. r.
předsedkyně senátu